

ДОРА ГАБЕ
ЧЕРВЕНОТО ЦВЕТЕ

chitanka.info

Камбаните бият. Днес е Великден. Въздухът е пълен със слънце, целият е пропит и напоен със звън. Сребърните камбанки, дребни и весели, се заплитат в една голяма вълна от тежък бавен звън на голяма камбана.

Затварям очи, отварям — моята мисъл ме докосва с пръст и бяга, пак се връща и ме тегли подир себе си...

Не разбирам как стана това: тичам по една пътека, после по друга, после по много разни пътечки. Тичаме, моята мисъл и аз, но не тичаме напред, а назад — пътечките водят обратно там, където съм била някога, много, много отдавна, когато съм била малка. Спираме пред една стена. Зад нея е неизвестното, безкрайното, откъдето за пръв път си отваряме очите.

Гледам: до стената, която отделя нашия свят от непознатия, стои една висока кола, в нея един голям човек, до него малко дете. Колата тръгва по тесен път; детето се е навело и гледа как долу, по пътя, бягат назад малките камъчета и сухите буци кал. Без малко да падне; хваща големия човек за лакътя и вече не гледа.

Колата върви по тесния път, конете не бързат. Въртят си ушите, защото ги хапят мухи, и си махат опашките — да ги пъдят.

От двете страни на пътя е гладко и зелено; това са ниви, а отгоре е синьо небе.

Навлизат в гората. Клонища удрят главата на човека и на детето. Те се навеждат, а когато отминават, дървото изправя клоните си. Щом наближи клонесто ниско дърво, детето се свива и си затваря очите, да не го боднат клоните и да не му оскубят косите.

Когато излизат от гората, колата тръгва по широк бял път. От едната му страна полето става синьо — по-синьо от небето; големият човек казва, че това било море; детето не разбира какво е море, но гледа, гледа и от толкова много син цвят му става хубаво. И какво е гладко това синьо море, също като зеленото поле от другата страна на пътя, даже още по-гладко.

Високо над колата чурулика едно птиче. Детето си дига главичката и го гледа, докато го заболи шията и му се наляят очите от синьото небе.

Но полето се свършва и пак почва гора. Тая гора не прилича на другата, през която минаха. В тази гора дърветата са далеч от колата и стоят прави, високи, наредени край пътя. Стъблата им са голи, а

клоните започват отвисоко и достигат до клоните на другите дървета. Изглеждат като асма. Дънерите се приближават един по един, спират се само, докато мигнеш, и бързо бягат назад.

Детето гледа: през стъблата се вижда зелената земя, а навътре в гората дърветата се сгъстяват. Най-навътре е като стена. Над гората небето е изрязано като дантела, на малки фигурки с назъбени краища, синьо и розово, късовете се движат и всяка минута си променят формата.

Очите на детето се примрежват — то гледа и не вярва: сънува ли, истинско ли е. Изведнъж детето изпищява. Колата спира. То протяга двете си ръчички...

Моята мисъл спира и аз се спирам. Гледаме: тъкмо срещу детето, там в гората, на двадесет крачки от колата, между големите дънери, се е изправило едно голямо, тъмно — червено цвете върху високо стъбло. Високо, колкото детето. Стои си цветето, не се залюлява, не се мърда, съвсем самичко.

Детето е като замръзнало, с отворени очи и протегнати ръце. Големият човек го взема на ръце и слага долу, на земята. То се спуща с малки бързи, крачки, достига до цветето, хваща го. Цветето се навежда, пречупва се и остава в ръцете му.

Тук спира пътят на моята мисъл. Не зная какво стана с колата, големия човек и детето. Виждам само червеното цвете, което запълни сърчицето и заличи всичко друго в него. Първата радост, която светът му поднесе, първата алена красота, която го порази толкова силно, че то изпищя и остана с протегнати ръце.

Голямо, червено цвете! Виждам го как расте, расте, опира си челото в небето, а коренът му е в тъмната гъста гора.

Когато разказах на своята майка за това пътуване, тя си спомни и ми рече: „Ти беше на две и половина годинки и пътуваше с баща си от Варна за Балчик. Това беше твоето първо голямо пътуване, а червеното цвете беше голям божур, първата твоя голяма радост. Нали остана с червено цвете в сърцето си, не се бой от грижи и от тежък живот, радостта ти ще надвие всичко. Тя е най-силното нещо“.

Така ми рече моята майка. А моята мисъл ме заведе до моето детинство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.